

Rellotge de sol de Can Targa

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Can Targa, núm. 15. Serrat del Mig.
Emplaçament
Alçada: Carretera de Caldes de Montbui a Sant Sebastià de Montmajor
507

Coordenades:

Latitud: 41.66468
Longitud: 2.11713
UTM Est (X): 426500
UTM Nord (Y): 4612924

Classificació

Número de fitxa 08033 - 311
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Any 1977
Estat de conservació Bo
Protecció Física
Accés Fàcil
Ús actual: Ornamental
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 014A00138
Autoria de la fitxa Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa: dv., 28/11/2008 - 01:00

Descripció

Relloctge de sol del tipus vertical declinant, decorat al fresc alternant quatre colors, respectivament blau pel marc rectangular, vermellós per la cara del sol, carbassa pel cercle que envolta el sol i blanc, el fons. De mides rectangulars, aquest presenta una orientació Sud-est. Les línies horàries de 5 a 6, són en xifres àrabis. Molt ben conservat. No té cap lema escrit.

Història

Va ser al llarg dels segles XVI i XVII quan s'emparellaren la gnomònica, art de fer els rellotges de sol, i el gran esclat de la tècnica constructora. Durant aquells segles es construïren majestuosos palaus i immenses esglésies on s'hi bastiren, bé pintats, esgrafiats o amb qualsevol altra tècnica, uns rellotges de sol també tan desmesurats que molts d'ells voltaven la trentena de metres.

Un cop superada l'etapa en què fer un rellotge de sol era un art obscur ple de misteris i de coneixements difícils, amb la il·lustració es popularitza la tècnica i sorgeix l'ofici de quadranter. Es comencen a fer rellotges de sol de totes menes i en tots els materials possibles. Dels tallers d'aquests artesans en sortiren veritables peces de luxe, rellotges portàtils d'or o argent de tan bella factura que esdevingueren gairebé més purament objectes de plaer estètic que instruments dels quals se'n fes un ús pràctic.

Cap a mitjans del segle XVI sorgeixen els primers rellotges mecànics, gairebé com un divertiment de serraller que, de bon començament ja només avançaven... una hora diària. És al llarg del XVII quan es van perfeccionant aquests enginys, i mica en mica, van aconseguint un funcionament més acurat.

Tanmateix el rellotge de sol, en plena eufòria, seguia mantenint-se al lloc d'honor per dues raons: la primera era l'alt preu dels nous aparells i l'altra era que aquests nous competidors no acabaven d'anar del tot bé.

Tothom qui s'havia comprat un rellotge mecànic, procurava tenir-ne un de sol a alguna paret de casa seva per tal d'anar posant el primer a l'hora. Cap a mitjans del segle XVIII, però, els rellotges mecànics assoliren un alt grau de perfecció i el problema era de fer-los casar amb el Sol que, com sabeu, no és pas uniforme al llarg de l'any. La inconstància del sol, l'accelerament del ritme de vida, i la proliferació de l'enllumenat i de la vida nocturna, feren que mica en mica el rellotge mecànic anés arraconant els quadrants solars.

Tan sols a pagès, on les hores son més plàcides, s'ha pogut refugiar el rellotge de sol, desplaçat d'un món frenètic que ha deixat de comptar per hores i ha passat a fer-ho per minuts.

Bibliografia

MOREU-REY,E. (1962). La rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històric de noms de lloc i de persona. Pàg. 173. Editorial Teide. Barcelona.

